Honderd jaar Theater Nova (B2 · NT2 Dutch B2)

Tekst / Transcript

Theater Nova stond aan een smalle gracht en was van buiten bijna onopvallend. Toch wist iedereen in de stad dat het gebouw dit voorjaar de verjaardag van zijn opening zou vieren: precies honderd jaar eerder had een groep arbeiders er het eerste stuk gespeeld. De directrice, Mira Halvorsen, wilde geen saaie receptie met toespraken. Ze wilde iets wat de mensen zich over twintig jaar nog zouden herinneren.

Haar plan was ambitieus. Ze besloot het oudste stuk uit het archief opnieuw op de planken te brengen, een korte tekst over vissers die in de storm hun weg naar huis zoeken. Het manuscript was beschadigd en van de muziek was slechts één bladzijde bewaard. Van dat blad kon de componist de melodie nog net reconstrueren, en toen hij die voor het eerst op de piano speelde, viel het hele gezelschap stil. Iedereen voelde meteen dat het klopte.

De repetities waren zwaar. Mira wilde het stuk in het halfduister ensceneren, met slechts twaalf lantaarns op het toneel en geen enkel modern lichteffect. De acteurs klaagden dat ze elkaars gezichten niet konden zien. De vlam van een van die lantaarns bewoog bij elke deur die openging, en dat vond Mira juist prachtig. Ze zei dat het publiek moest voelen hoe onzeker het leven van die vissers was geweest. Na drie weken begonnen de acteurs haar te begrijpen.

Er was nog één probleem. De songtekst van het slotlied was in het oude dialect geschreven en niemand wist meer precies wat sommige woorden betekenden. Een gepensioneerde taalkundige uit een dorp verderop kwam helpen en bleef uiteindelijk vier avonden. Hij vertelde dat het lied oorspronkelijk in de kerk gezongen werd en een sterk spiritueel karakter had gehad; het ging niet over de zee, maar over vertrouwen. Mira liet de tekst daarna onveranderd, hoe moeilijk hij ook was.

Op de avond van de voorstelling was de zaal tot de laatste rij gevuld. Buiten regende het, en de mensen kwamen met natte jassen binnen. Toen het licht doofde, hoorde je alleen het kraken van de oude vloer. Het stuk duurde nauwelijks een uur. Aan het eind zong het hele ensemble het slotlied zonder begeleiding, en een deel van het publiek begon zachtjes mee te neuriën. Mira stond achter het gordijn en keek naar de zaal in plaats van naar het toneel. Ze dacht aan de arbeiders van honderd jaar eerder en aan alle mensen die na haar in dit gebouw zouden werken. Toen het applaus kwam, bleef ze staan waar ze stond.

Bu kelimeleri içselleştirmek için 6 basamaklı eğitim metodumuzu ücretsiz deneyebilirsiniz.

Bu bölümü çevrimiçi dinle: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=28897

Bu kursa ücretsiz başla: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=2004